

„Музейні гостини“ ==

свято під такою назвою приурочено до Міжнародного дня музеїв та 40-річчя районного музею. Готувалися до нього заздалегідь. Тож на 17 травня планували торжества біля селищного Будинку культури. Саме тут свято мало відбутися вперше, і започаткувати його мав дитячий хор музичної школи. А ще намічалася прем'єра пісні „Поліський трамвай“, яка віднині звучатиме у поїздку-„кукушці“.

На жаль, погода внесла корективи, і музейні гостини довелося перенести у приміщення Будинку культури. Заступник голови РДА Микола Ярута привітав присутніх із святом хранителів історії та минувшини, передав привітання і побажання від керівництва району та подякував збирачам і хранителям історичної спадщини, народних традицій і ремесел за вірність обраній справі.

Начальник райвідділу культури Валентина Пінчук провела історичний

екскурсу у становлення свята. Започатковано його у 1977 році, коли Міжнародна рада музеїв, обговоривши пропозицію російської делегації, прийняла рішення про щорічне професійне свято музейних працівників. Спочатку суспільство не розуміло важливості такого дня. Але сьогодні багато людей і заслужено оцінили роль музеїв у своєму житті і в житті держави. Адже історія і культура міцно пов'язані між собою; складаючи цілу царину суспільства, музеї мовби реконструюють етапи минулого, невідкладні ні змінам, ні часові.

На імprovізованій сцені – дитячий хор музичної школи. Уперше виконується пісня про „поліський трамвай“, яка стане візитною карткою туристичного вузькоколійного маршруту Антонівка-Зарічне. Як завжди ефектно виступив і фольклорний колектив „Надвечір'я“ з села Хиночі. Його заслужено оцінили в області і в районі, зокрема й учасники тих заходів, що проводилися в нашому краї по зеленому туризму. І відрадно, що ці хористки вживлюють у душі односельчан не тільки церковні піснеспіви (до речі, мало знані в районі), але й старі прадідівські пісні про життя, і долю, і козацьку волю. І, звісно, про

любов...

„Купава“ – ще один вокально-жіночий ансамбль: з Канонич. Цим жіночкам теж, як і хиночанам, треба низько вклонитися: пісенне слово не тільки збережене, а й любовно відтворене у його неповторній красі. І взагалі всі колективи, включаючи й маленьку гарненьку бандуристку з музичної школи, сягнули своїм щирим і світлим талантом. Ну а сам день став ще й днем відкритих дверей у музеї: тут раді були і показати, й розказати про свої скарби. Адже музей завжди працював і працює за девізом: „Наша праця – важливий засіб культурного обміну, збагачення культур і розвитку взаєморозуміння і загальної співпраці“. У цей день ми ще раз провели виставки, тематичні екскурсії. Із трьох сіл, Канонич, Хиноч і Красносілля, зібрали виробни народних умільців – і в нас створилося Село Майстрів. Основна ціль цього щорічного заходу – не виставка різножанрових робіт народних умільців, а насамперед – демонстрація процесу роботи, так званий майстер-клас. Гості свята могли побачити народження народних шедеврів, вникнути в історію зародження того чи іншого народного промислу. Бо всім цікаво, як крутиться гончарний круг і як за хвилину-другу в руках у майстра з'являється пре-

красна ваза. Помах пензля – і на картині майстра живопису вже співають чарівні птахи. А ось – акуратні і вправні рухи голки: то Раїса Трохимчук і Красносілля розвічує лляне полотно. А проста лоза у руках Лазаря Авруки, теж красносілляця, стає коробками, тарілками і навіть меблями. У такі хвилини відстежується сама еволюція мистецтва. Адже в селах уже мало хто носить вишиваний одяг чи ість з дерев'яного чи глиняного посуду.

На „Музейних гостинах“ вшанували кращих слідопитів, істориків, краєзнавців, і тому числі й колишню завідувачку музеєм Лідію Поліщук. На згадку ще й сфотографувалися. Адже це було перше музейне свято, і хочеш-не-хочеш, кожний прожитий день уже стає історією, і хранитель її, музей, все більше обростає друзями. Викопала в себе на горіди каноничанка Ірина Ісакова монети всіх часів, зокрема й рідкісну нумізматику – 20-рублівки з білого металу 1908 та 1811 років – і 30 монет передала в районний музей. А Каноничський шкільний музей у День професійного свята подарував районному „колезі“ вовняну свиту, в якій ходили наші прадіди взимку.

Сьогодні з багатьох кутків краю звозять до районного музею старовину. І музей охоче приймає все це: фотографії, вишивки, книги, ікони, монети. Не відмовиться він і від старих листів, написаних з фронту або від земляків з діаспори, і від атрибутики нашої і колишньої й нинішньої держави. Бо це – історія. І наша з вами доля. І пам'ять про нас нашим дітям, внукам і правнукам.

Володимир САВОНІК,
директор
Володимирецького
районного музею.
Фото автора.

